

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

20. července 2017*

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2001/23 – Článek 1 odst. 1 písm. b) – Článek 2 odst. 1 písm. d) – Převod podniků – Zachování práv zaměstnanců – Působnost – Pojmy ‚zaměstnanec‘ a ‚převod závodu‘“

Ve věci C-416/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunal Judicial da Comarca de Faro (obvodní soud ve Faro, Portugalsko) ze dne 20. července 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 27. července 2016, v řízení

Luís Manuel Piscarreta Ricardo

proti

Portimão Urbis EM SA, v likvidaci,

Município de Portimão,

Emarp – Empresa Municipal de Águas e Resíduos de Portimão EM SA,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, J. Malenovský (zpravodaj) a M. Safjan, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za L. M. Piscarreta Ricarda M. Ramirez Fernandesem, advogado,
- za Emarp – Empresa Municipal de Águas e Resíduos de Portimão EM SA, R. Rosou, advogado,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem a M. Figueiredem, jakož i S. Feio, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Françoou a M. Kellerbauerem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: portugálština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 1 písm. b) a čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. 2001, L 82, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 98).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi L. M. Píscarreta Ricardem a městským podnikem Portimão Urbis EM SA, v likvidaci (dále jen „společnost Portimão Urbis“), Município de Portimão (město Portimão, Portugalsko) a městským podnikem Emarp – Empresa Municipal de Águas e Resíduos de Portimão EM SA (dále jen „společnost Emarp“) ohledně legality propuštění L. M. Píscarreta Ricarda.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Směrnice 2001/23 představuje kodifikaci směrnice Rady 77/187/EHS ze dne 14. února 1977 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí závodů (Úř. věst. 1977, L 61, s. 26), ve znění směrnice Rady 98/50/ES ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. 1998, L 201, s. 88) (dále jen „směrnice 77/187“).
- 4 V bodech 3 a 8 odůvodnění směrnice 2001/23 je uvedeno:

„(3) je proto nezbytné stanovit opatření na ochranu zaměstnanců pro případ změny zaměstnavatele, zejména zajistit zachování jejich práv;

[...]

(8) právní jistota a průhlednost vyžadují vyjasnění významu převodu v souvislosti s judikaturou Soudního dvora. Toto vyjasnění nemění oblast působnosti směrnice [77/187] tak, jak byla vyložena Soudním dvorem.“
- 5 Článek 1 odst. 1 této směrnice stanoví:

„a) Tato směrnice se vztahuje na veškeré převody podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu na jiného zaměstnavatele, které vyplývají ze smluvního převodu nebo sloučení.

b) S výhradou písmene a) a následujících ustanovení tohoto článku se převodem podle této směrnice rozumí převod hospodářské jednotky, která si zachovává svou identitu, považované za organizované seskupení prostředků, jehož cílem je vykonávat hospodářskou činnost jako činnost hlavní nebo doplňkovou.

c) Tato směrnice se vztahuje na veřejné a soukromé podniky vykonávající hospodářskou činnost s cílem dosáhnout zisku nebo bez tohoto cíle. Správní reorganizace orgánů veřejné správy nebo převod správních funkcí mezi orgány veřejné správy není převodem ve smyslu této směrnice.“

6 Článek 2 odst. 1 písm. d) uvedené směrnice definuje „zaměstnance“ jako „jak[ou]koli osob[u], které je v příslušném členském státě poskytována ochrana jako zaměstnanci v souladu s platnými vnitrostátními předpisy o zaměstnávání“.

7 Článek 2 odst. 2 směrnice 2001/23 stanoví:

„Tato směrnice se nedotýká vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o vymezení pracovní smlouvy nebo pracovního poměru.

Členské státy však nevyloučí z oblasti působnosti této směrnice pracovní smlouvy nebo pracovní poměry pouze z důvodu

[...]

b) že se jedná o pracovní poměry upravené pracovní smlouvou na dobu určitou ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice Rady 91/383/EHS ze dne 25. června 1991, kterou se doplňují opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou nebo v dočasném pracovním poměru [(Úř. věst. 1991, L 206, s. 19; Zvl. vyd. 05/01, s. 418)] [...]

[...]“

8 V článku 3 odst. 1 prvním pododstavci směrnice 2001/23 je uvedeno:

„Práva a povinnosti, které pro převodce vyplývají z pracovní smlouvy nebo pracovního poměru platných ke dni převodu, jsou v důsledku převodu převedeny na nabyvatele.“

9 Článek 4 této směrnice zní:

„1. Převod podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu nepředstavuje sám o sobě pro převodce nebo nabyvatele důvod k propouštění. Toto ustanovení však nebrání propouštění z hospodářských, technických nebo organizačních důvodů, se kterými jsou spojeny změny stavu zaměstnanců.

Členské státy mohou stanovit, že se první pododstavec nevztahuje na určité zvláštní kategorie zaměstnanců, na které se nevztahují právní předpisy nebo zvyklosti členských států týkající se ochrany před propouštěním.

2. Je-li skončena pracovní smlouva nebo rozvázán pracovní poměr v důsledku podstatné změny pracovních podmínek v neprospěch zaměstnance způsobené převodem, je zaměstnavatel považován za osobu, z jejíž strany byly pracovní smlouva nebo pracovní poměr ukončeny.“

10 Znění čl. 1 odst. 1 směrnice 2001/23 je v podstatě totožné se zněním čl. 1 odst. 1 směrnice 77/187.

Portugalské právo

11 Článek 285 Código do Trabalho (zákoník práce) stanoví:

„1. Je-li z jakéhokoliv důvodu převáděn majetek podniku, závodu nebo části podniku či závodu, který představuje hospodářskou jednotku, na nabyvatele přecházejí práva a povinnosti zaměstnavatele související s pracovními smlouvami dotčených zaměstnanců, jakož i odpovědnost za úhradu pokut uložených v případě porušení ustanovení pracovního práva.

2. Převodce společně a nerozdílně odpovídá za závazky, které vznikly do dne převodu, po dobu jednoho roku následujícího po převodu.

3. Ustanovení předchozích odstavců se uplatní i na převod, postoupení nebo převzetí činnosti podniku, závodu nebo hospodářské jednotky pod přímou správou a v případě postoupení nebo převzetí činnosti pod přímou správou společně a nerozdílně odpovídá ten, kdo předtím uskutečňoval provoz.

4. Ustanovení předchozích odstavců se neuplatní v případě zaměstnance, kterého převodce před převodem přeložil k jinému závodu nebo hospodářské jednotce ve smyslu článku 194 a přitom jej pro sebe nechal i nadále pracovat, s výjimkou odpovědnosti nabyvatele při hrazení pokut uložených v případě porušení ustanovení pracovního práva.

5. Za hospodářskou jednotku se považuje seskupení prostředků uspořádaných za účelem výkonu hlavní nebo doplňkové hospodářské činnosti.

6. Nedodržení pravidel stanovených v odstavci 1 výše a první části odstavce 3 představuje velmi závažný protiprávní čin.“

12 Podle článku 295 zákoníku práce týkajícího se účinků omezení výkonu práce podle pracovní smlouvy nebo jeho přerušeni platí:

„1. Po dobu omezení nebo přerušeni [výkonu práce podle pracovní smlouvy] jsou zachovány práva, povinnosti a záruky smluvních stran, které nejsou povinny fakticky vykonávat práci.

2. Doba omezení nebo přerušeni se zohledňuje při stanovení počtu odpracovaných let.

3. Omezení nebo přerušeni nemá vliv na délku trvání smlouvy a nebrání smluvním stranám smlouvu ukončit podle všeobecných ustanovení.

4. Po uplynutí doby omezení nebo přerušeni výkonu práce podle smlouvy se obnovují práva, povinnosti a záruky smluvních stran vyplývající z faktického výkonu práce.

5. Brání-li zaměstnavatel po uplynutí doby omezení nebo přerušeni zaměstnanci, aby pokračoval ve své pracovní činnosti, dopustí se závažného deliktu.“

13 Článek 317 odst. 4 zákoníku práce zní:

„Pracovní volno vede k přerušeni výkonu práce podle pracovní smlouvy s účinky stanovenými v článku 295.“

14 Článek 62 Lei n.º 50/2012 aprova o regime jurídico da actividade empresarial local e das participações locais e revoga as Leis n.ºs 53-F/2006, de 29 de dezembro, e 55/2011, de 15 de novembro (zákon č. 50/2012 o schválení právního režimu podnikatelských činností a držení podílů na místní úrovni a o zrušení zákonů č. 53-F/2006 ze dne 29. prosince a č. 55/2001 ze dne 15. listopadu) ze dne 31. srpna 2012 (*Diário da República*, první řada, č. 169, ze dne 31. srpna 2012), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „RJAEL“) týkající se zrušení obecních nebo jiných místních podniků stanoví:

„1. Aniž je dotčen článek 35 zákona o obchodních společnostech, u obecních nebo jiných místních podniků musí být ve lhůtě šesti měsíců vydáno rozhodnutí o zrušení, nastane-li jedna z následujících situací:

[...]

5. Aniž je dotčen následující odstavec, na osoby, jež fakticky pracují v obecních nebo jiných místních podnicích, které se nacházejí v jedné ze situací uvedených v odstavci 1 a na které se nevztahují nástroje mobility upravené zákonem č. 12-A/2008 ze dne 27. února 2008, se uplatní režim pracovní smlouvy.

6. Obecní nebo jiné místní podniky v likvidaci mohou převést na veřejnoprávní subjekty, které v nich mají podíl, své zaměstnance zaměstnané na základě pracovní smlouvy v souladu s článkem 58 zákona č. 12-A/2008 ze dne 27. února 2008 pouze tehdy, pokud tito zaměstnanci vykonávají činnosti, u nichž probíhá integrace nebo internalizace, a jsou pro výkon těchto činností nezbytní.

[...]

11. Odstavce 6 až 10 se uplatní pouze na zaměstnance, kteří jsou zaměstnáni na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou, jež byla uzavřena alespoň jeden rok před přijetím rozhodnutí o zrušení obecního nebo jiného místního podniku a kteří nemají v případě vzniku služebního poměru na dobu neurčitou nárok na náhradu za zánik předchozího pracovního místa.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 15 V říjnu 1999 zaměstnalo město Portimão L. M. Piscarreta Ricarda na dobu neurčitou jako „referenta pro cestovní ruch“.
- 16 V říjnu 2008 L. M. Piscarreta Ricardo práci pro toto město ukončil a na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou začal pracovat pro městský podnik Portimão Turis EM SA (dále jen „společnost Portimão Turis“).
- 17 Poté, co bylo v březnu 2010 rozhodnuto o sloučení několika městských podniků, město Portimão začlenilo společnost Portimão Turis pod společnost Portimão Urbis. L. M. Piscarreta Ricardo působil od té doby v posledně uvedeném podniku jako člen správní rady a následně jako ředitel.
- 18 V září 2011 dostal L. M. Piscarreta Ricardo na základě své žádosti pracovní volno bez nároku na náhradu mzdy na období dvou let. V červenci 2013 bylo uvedené pracovní volno na základě žádosti dotčené osoby prodlouženo o stejně dlouhou dobu.
- 19 V říjnu 2014 město Portimão rozhodlo o zrušení společnosti Portimão Urbis, jejímž bylo jediným akcionářem. Část činností tohoto podniku převzalo město Portimão, konkrétně správu systému dopravy, správu zařízení hospodářského rozvoje jako trh pro velkoobchodní prodej, zábavní park, výstaviště a multifunkční pavilon, správu ambulantního prodeje, jakož i tradičních trhů a veletrhů.
- 20 Druhá část činností společnosti Portimão Urbis byla zadána externímu subjektu Emarp, jehož jediným akcionářem bylo rovněž město Portimão, a to konkrétně správa veřejných prostranství včetně s tím související reklamní činnosti, využívání veřejných cest a městských podzemních a nadzemních parkovišť na jedné straně a správa kolektivních zařízení a poskytování služeb v oblasti vzdělávání, sociální činnost, kultura a sport, tj. fungování městského divadla v Portimão, vzdělávací farmy, domu Manuela Teixeira Gomeše a komunitních center na straně druhé.
- 21 Podle těchto rozhodnutí se na část zaměstnanců společnosti Portimão Urbis vztahovala „dohoda o převodu ve veřejném zájmu“, přičemž tuto část zaměstnanců převzalo přímo město Portimão. U druhé části zaměstnanců došlo k „převodu smluvního místa“ a převzala ji společnost Emarp.
- 22 Vzhledem k tomu, že se s L. M. Piscarreta Ricardem nepočítalo ani v plánu internalizace, ani v plánu externalizace, jak jsou uvedeny v předchozím bodě, byl informován, že jeho pracovní smlouva byla v důsledku definitivního převodu činnosti společnosti Portimão Urbis ukončena.

- 23 L. M. Piscarreta Ricardo tudíž navrhl předkládajícímu soudu, aby rozhodl, že jeho propuštění bylo protiprávní, přičemž namítl, že došlo k převodu závodu Portimão Urbis na město Portimão a společnost Emarp.
- 24 Společnosti Portimão Urbis a Emarp a město Portimão s tímto názorem nesouhlasí. Namítají, že vzhledem k tomu, že měl L. M. Piscarreta Ricardo pracovní volno bez nároku na náhradu mzdy, tzn. svou práci fakticky nevykonával, jeho pracovní smlouva nemohla být převedena na žádného z nabyvatelů. Rovněž se domnívají, že nedošlo k převodu závodu, jelikož společnost Portimão Urbis byla zrušena na základě zákona a činnost ukončila z tohoto důvodu.
- 25 Předkládající soud má za to, že ve věci v původním řízení vyvstává výkladová otázka, zda lze mít za to, že zaměstnanec, který fakticky nevykonává svou práci, například z důvodu přerušení výkonu práce podle pracovní smlouvy, spadá pod pojem „zaměstnanec“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice 2001/23. V tomto ohledu se táže, zda je třeba mít za to, že práva a povinnosti společnosti Portimão Urbis plynoucí z pracovní smlouvy uzavřené se žalobcem byly v souladu s čl. 3 odst. 1 této směrnice převedeny na město Portimão a společnost Emarp.
- 26 Předkládající soud je dále toho názoru, že je sporné, zda lze mít za to, že je čl. 62 odst. 5, 6 a 11 RJAEL s ohledem na podmínky, které stanoví, v souladu s čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/23.
- 27 Tribunal Judicial da Comarca de Faro (obvodní soud ve Faro, Portugalsko) se tedy rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující otázky:
- „1) Použije se čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2001/23 na takovou situaci, jaká nastala v projednávaném případě, v němž je městský podnik (jehož jediným akcionářem je město) zrušen (rozhodnutím výkonného orgánu města) a jeho činnosti jsou převedeny zčásti na město a zčásti na jiný městský podnik (jehož předmět podnikání byl odpovídajícím způsobem změněn a který je rovněž zcela ve vlastnictví města); jinými slovy, lze mít za těchto okolností za to, že došlo k převodu závodu ve smyslu uvedené směrnice?
- 2) Je třeba zaměstnance, který fakticky nevykonává svou práci (zejména z důvodu přerušení výkonu práce podle pracovní smlouvy), považovat za „zaměstnance“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice 2001/23 a je třeba mít v tomto smyslu za to, že práva a povinnosti vyplývající z pracovní smlouvy jsou v souladu čl. 3 odst. 1 této směrnice převedeny na nabyvatele?
- 3) Lze z hlediska unijního práva podmínit převod zaměstnanců v rámci převodu závodu, jak je upraven v čl. 62 odst. 5, 6 a 11 RJAEL, zejména povahou pracovního vztahu nebo dobou jeho trvání?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 28 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 1 směrnice 2001/23 vykládán v tom smyslu, že situace, kdy je městský podnik, jehož jediným akcionářem je město, zrušen rozhodnutím výkonného orgánu tohoto města a jeho činnosti jsou převedeny zčásti na uvedené město, které je bude přímo vykonávat, a zčásti na jiný za tímto účelem zreorganizovaný městský podnik, jehož jediným akcionářem je rovněž toto město, spadá do působnosti uvedené směrnice.

- 29 Nejprve je třeba poukázat na to, že směrnice 2001/23 se podle čl. 1 odst. 1 písm. c) vztahuje na veřejné a soukromé podniky vykonávající hospodářskou činnost s cílem dosáhnout zisku nebo bez tohoto cíle. Podle téhož ustanovení naproti tomu platí, že správní reorganizace orgánů veřejné správy ani převod administrativních funkcí mezi orgány veřejné správy převodem ve smyslu této směrnice nejsou.
- 30 V projednávaném případě spočívala operace dotčená v původním řízení v převodu činností městského podniku zčásti na město a zčásti na jiný městský podnik.
- 31 V tomto ohledu je třeba předně konstatovat, že okolnost, že převodcem byl v rámci této operace městský podnik a nabyvateli město a jiný městský podnik, sama o sobě uplatnění směrnice 2001/23 na tuto operaci nebrání.
- 32 Soudní dvůr totiž rozhodl, že skutečnost, že nabyvatelem je veřejnoprávní právnická osoba, neumožňuje vyloučit existenci převodu spadajícího do rozsahu působnosti směrnice 2001/23, a to bez ohledu na to, zda je tato právnická osoba veřejným podnikem pověřeným veřejnou službou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2015, *Aira Pascual a Algeposa Terminales Ferroviarios*, C-509/14, EU:C:2015:781, body 25 a 26) nebo obcí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2011, *CLECE*, C-463/09, EU:C:2011:24, bod 26 a citovaná judikatura).
- 33 Ze znění čl. 1 odst. 1 písm. c) směrnice 2001/23 dále vyplývá, že se tato směrnice uplatní, pokud se převod týká jednotky vykonávající hospodářskou činnost s cílem dosáhnout zisku nebo bez tohoto cíle.
- 34 Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že pojem „hospodářská činnost“ zahrnuje jakoukoli činnost spočívající v nabízení zboží nebo poskytování služeb na daném trhu. Za hospodářskou činnost se v zásadě nepovažují činnosti, které spadají do výkonu výsad veřejné moci, ovšem služby, které jsou zajišťovány ve veřejném zájmu a bez účelu dosažení zisku a zároveň konkurují službám nabízeným subjekty usilujícími o dosažení zisku, jako „hospodářské činnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. c) směrnice 2001/23 kvalifikovat lze (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2011, *Scattolon*, C-108/10, EU:C:2011:542, body 43 a 44, jakož i citovaná judikatura).
- 35 V projednávaném případě podle všeho jednotlivé činnosti vykonávané společností *Portimão Urbis*, které převzalo město *Portimão* a společnost *Emarp* a byly popsány v bodech 19 a 20 tohoto rozsudku, do výkonu výsad veřejné moci nespádají, takže je lze kvalifikovat jako hospodářské činnosti ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. c) směrnice 2001/23.
- 36 Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) uvedené směrnice se kromě toho tato směrnice vztahuje na veškeré převody podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu na jiného zaměstnavatele, které vyplývají ze smluvního převodu nebo sloučení.
- 37 Z ustálené judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že dosah uvedeného ustanovení nelze posuzovat pouze na základě doslovného výkladu. Kvůli rozdílům mezi jazykovými zněními směrnice 2001/23, jakož i rozdílům mezi vnitrostátními právními předpisy, pokud jde o pojem „smluvní převod“, Soudní dvůr vyložil tento pojem dostatečně pružně, aby vyhověl cíli této směrnice, kterým je, jak vyplývá z bodu 3 jejího odůvodnění, chránit zaměstnance pro případ změny zaměstnavatele (rozsudek ze dne 20. ledna 2011, *CLECE*, C-463/09, EU:C:2011:24, bod 29 a citovaná judikatura).
- 38 Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že skutečnost, že k převodu dojde na základě jednostranných rozhodnutí orgánů veřejné moci, a nikoli shodného projevu vůle, uplatnění směrnice 2001/23 nevyklučuje (rozsudek ze dne 29. července 2010, *UGT-FSP*, C-151/09, EU:C:2010:452, bod 25 a citovaná judikatura).

- 39 Z toho vyplývá, že okolnost, že takový převod, o jaký jde ve věci v původním řízení, je důsledkem zrušení městského podniku na základě rozhodnutí výkonného orgánu dotčeného města, podle všeho sama o sobě nevyklučuje, že došlo k převodu ve smyslu směrnice 2001/23, jelikož předpokladem takové operace je změna zaměstnavatele.
- 40 Podle čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2001/23 konečně platí, že se uvedená směrnice uplatní, pokud se převod týká hospodářské jednotky, která si poté, co byla převzata novým zaměstnavatelem, zachovává svou identitu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2014, *Amatori a další*, C-458/12, EU:C:2014:124, bod 30).
- 41 V tomto ohledu je třeba vzít v úvahu všechny skutkové okolnosti charakterizující operaci dotčenou v původním řízení, k nimž patří zejména typ podniku nebo závodu, o který se jedná, převedení, nebo nepřevedení takového hmotného majetku, jako jsou budovy a movitý majetek, hodnota nehmotného majetku v době převodu, převzetí, nebo nepřevzetí podstatné části původních zaměstnanců novým zaměstnavatelem, převedení, nebo nepřevedení klientely, jakož i stupeň podobnosti činností vykonávaných před převodem a po převodu a délka případného pozastavení těchto činností. Tyto skutečnosti představují pouze dílčí aspekty celkového posouzení, které je třeba provést, a nemohou být proto hodnoceny samostatně (rozsudek ze dne 26. listopadu 2015, *Aira Pascual a Algeposa Terminales Ferrovios*, C-509/14, EU:C:2015:781, bod 32).
- 42 Z toho vyplývá, že význam, který je nutné připisovat tomu či onomu kritériu se nutně liší v závislosti na vykonávané činnosti, ba dokonce i na výrobních či provozních metodách používaných v daném podniku, závodu nebo části závodu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2015, *Aira Pascual a Algeposa Terminales Ferrovios*, C-509/14, EU:C:2015:781, body 33 a 34, jakož i citovaná judikatura).
- 43 Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že na základě pouhého převzetí hospodářské činnosti určité hospodářské jednotky jinou hospodářskou jednotkou nelze dospět k závěru, že byla zachována její identita. Identitu takové jednotky totiž nelze chápat pouze jako činnost, kterou je pověřena. Vyplývá z vícera neoddělitelných prvků, jako jsou její zaměstnanci, vedoucí pracovníci, organizace práce, provozní metody, a případně provozní prostředky, kterými disponuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2011, *CLECE*, C-463/09, EU:C:2011:24, bod 41).
- 44 Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že relevantním faktorem pro závěr o zachování identity převáděné jednotky není zachování specifické organizace jednotlivých převáděných výrobních faktorů zavedené podnikatelem, ale zachování funkční vazby vzájemné závislosti a komplementarity mezi těmito faktory. Zachování takové funkční vazby mezi jednotlivými převáděnými faktory nabyvateli umožňuje tyto faktory využívat, i když jsou po převodu začleněny do nové a odlišné organizační struktury za účelem provozování stejné či obdobné hospodářské činnosti (rozsudky ze dne 12. února 2009, *Klarenberg*, C-466/07, EU:C:2009:85, body 46 až 48, jakož i ze dne 9. září 2015, *Ferreira da Silva e Brito a další*, C-160/14, EU:C:2015:565, body 33 a 34). Z toho vyplývá, že okolnost, že hospodářská jednotka byla zrušena a její činnosti byly převedeny na dva další subjekty, není sama o sobě překážkou použitelnosti směrnice 2001/23.
- 45 Je na předkládajícím soudu, aby ve světle informací uvedených v bodech 41 až 44 tohoto rozsudku posoudil, zda byla identita převáděné jednotky za okolností věci v původním řízení zachována.
- 46 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že čl. 1 odst. 1 směrnice 2001/23 musí být vykládán v tom smyslu, že situace, kdy je městský podnik, jehož jediným akcionářem je město, zrušen rozhodnutím výkonného orgánu tohoto města a jeho činnosti jsou převedeny zčásti na uvedené město, které je bude přímo vykonávat, a zčásti na jiný za tímto účelem zreorganizovaný městský podnik, jehož jediným akcionářem je rovněž toto město, spadá do působnosti uvedené směrnice za podmínky, že je po převodu zachována identita dotčeného podniku, což musí zjistit předkládající soud.

Ke druhé otázce

- 47 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda taková osoba, jako je žalobce v původním řízení, která z důvodu přerušení výkonu práce podle pracovní smlouvy svou práci fakticky nevykonává, spadá pod pojem „zaměstnanec“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice 2001/23 a zda je třeba mít za to, že za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, jsou v souladu s čl. 3 odst. 1 této směrnice na nabyvatele převedeny práva a povinnosti vyplývající z této smlouvy.
- 48 Nejprve je třeba uvést, že podle čl. 2 odst. 1 písm. d) uvedené směrnice se za „zaměstnance“ považuje jakákoli osoba, které je v příslušném členském státě poskytována ochrana jako zaměstnanci v souladu s platnými vnitrostátními předpisy o zaměstnávání.
- 49 Jak dále vyplývá ze samotného znění čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce směrnice 2001/23, ochrana, kterou má tato směrnice zajistit, se týká pouze zaměstnanců, kteří mají pracovní smlouvu nebo pracovní poměr platný ke dni převodu (usnesení ze dne 15. září 2010, Briot, C-386/09, EU:C:2010:526, bod 27).
- 50 Co se kromě toho týče směrnice 77/187, která byla směrnicí 2001/23 kodifikována, Soudní dvůr potvrdil, že nestanoví-li zvláštní ustanovení jinak, mohou se této směrnice dovolávat pouze zaměstnanci, kteří mají ke dni převodu platnou pracovní smlouvu nebo pracovní poměr, a existenci pracovní smlouvy nebo poměru k tomuto dni je nutno posuzovat podle vnitrostátního práva, to však za předpokladu dodržení kogentních norem směrnice 77/187 týkajících se ochrany zaměstnanců před propuštěním v důsledku převodu (usnesení ze dne 15. září 2010, Briot, C-386/09, EU:C:2010:526, bod 28).
- 51 Z předkládacího rozhodnutí v projednávaném případě vyplývá, že ačkoliv měl žalobce v původním řízení ke dni zrušení společnosti Portimão Urbis s touto společností uzavřenou pracovní smlouvu na dobu neurčitou, svoji práci k tomuto dni fakticky nevykonával, jelikož měl pracovní volno bez nároku na náhradu mzdy a důsledkem tohoto pracovního volna bylo v souladu s vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení přerušení výkonu práce podle jeho pracovní smlouvy.
- 52 Předkládající soud přitom uvedl, že tato právní úprava stanoví, že po dobu přerušení výkonu práce podle pracovní smlouvy jsou zachovány práva, povinnosti a záruky smluvních stran, které nejsou povinny fakticky vykonávat práci. Uvedená právní úprava tak podle všeho takové osobě, jako je žalobce v původním řízení, která svou práci fakticky nevykonává z důvodu přerušení výkonu práce podle pracovní smlouvy, ochranu jako zaměstnanci poskytuje; tuto skutečnost však musí ověřit předkládající soud.
- 53 S výhradou tohoto ověření z toho vyplývá, že práva a povinnosti takové osoby plynoucí z její pracovní smlouvy jsou v důsledku převodu podniku v souladu s čl. 3 odst. 1 prvním pododstavcem směrnice 2001/23 převedeny na nabyvatele.
- 54 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že taková osoba, jako je žalobce v původním řízení, která z důvodu přerušení výkonu práce podle pracovní smlouvy svou práci fakticky nevykonává, spadá pod pojem „zaměstnanec“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice 2001/23, pokud jí dotčený vnitrostátní právní předpis podle všeho poskytuje ochranu jako zaměstnanci; tuto skutečnost však musí ověřit předkládající soud. S výhradou tohoto ověření je třeba mít za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, za to, že práva a povinnosti vyplývající z pracovní smlouvy této osoby jsou v souladu s čl. 3 odst. 1 této směrnice převedeny na nabyvatele.

Ke třetí otázce

- 55 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být směrnice 2001/23 vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, která v rámci převodu obecního nebo jiného místního podniku podřizuje zachování práv zaměstnanců určitým omezením, pokud jde zejména o druh pracovní smlouvy nebo dobu jejího trvání.
- 56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jedná-li se o hypotetický problém nebo také nedisponuje-li Soudní dvůr skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 16. července 2015, Sommer Antriebs- und Funktechnik, C-369/14, EU:C:2015:491, bod 32 a citovaná judikatura).
- 57 Jak v projednávaném případě vyplývá z předkládacího rozhodnutí, z vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení plyne, že převod zaměstnanců obecního nebo jiného místního podniku je podmíněn zejména předchozí existencí pracovní smlouvy na dobu neurčitou uzavřené alespoň jeden rok před přijetím rozhodnutí o zrušení tohoto podniku.
- 58 Jak ovšem bylo připomenuto v bodě 16 tohoto rozsudku, L. M. Piscarreta Ricardo měl ke dni převodu činnosti společnosti Portimão Urbis pracovní smlouvu na dobu neurčitou uzavřenou několik let před tímto dnem.
- 59 Jak přitom vyplývá z čl. 267 druhého pododstavce SFEU, vnitrostátní soud může Soudní dvůr kdykoliv požádat o výklad aktů přijatých unijními orgány, institucemi nebo jinými subjekty, považuje-li rozhodnutí Soudního dvora o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku.
- 60 Předkládající soud ovšem nikterak nevysvětlil, proč má v těchto souvislostech za to, že odpověď na otázku, kterou pokládá, je nezbytná pro vyřešení sporu, který mu byl předložen. Zejména nevyjasnil, proč by se měla na situaci L. M. Piscarreta Ricarda uplatnit taková omezení stanovená vnitrostátní právní úpravou dotčenou v původním řízení, jaká jsou uvedena v bodě 57 tohoto rozsudku.
- 61 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že třetí předběžná otázka je nepřijatelná.

K nákladům řízení

- 62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 1 směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů musí být vykládán v tom smyslu, že situace, kdy je městský podnik, jehož jediným akcionářem je město, zrušen rozhodnutím výkonného orgánu tohoto města a jeho činnosti jsou převedeny zčásti na uvedené město, které je bude přímo vykonávat, a zčásti na jiný za tímto účelem zreorganizovaný městský

podnik, jehož jediným akcionářem je rovněž toto město, spadá do působnosti uvedené směrnice za podmínky, že je po převodu zachována identita dotčeného podniku, což musí zjistit předkládající soud.

- 2) Taková osoba, jako je žalobce v původním řízení, která z důvodu přerušení výkonu práce podle pracovní smlouvy svou práci fakticky nevykonává, spadá pod pojem „zaměstnanec“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. d) směrnice 2001/23, pokud jí dotčený vnitrostátní právní předpis podle všeho poskytuje ochranu jako zaměstnanci; tuto skutečnost však musí ověřit předkládající soud. S výhradou tohoto ověření je třeba mít za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, za to, že práva a povinnosti vyplývající z pracovní smlouvy této osoby jsou v souladu s čl. 3 odst. 1 této směrnice převedeny na nabyvatele.
- 3) Třetí otázka položená Tribunal Judicial da Comarca de Faro (obvodní soud ve Faro, Portugalsko) je nepřípustná.

Podpisy.